

Nr. 25

10. desember 2017

77. árg.

Guds trúfesti

★ Eru vit ótrúgvir, verður hann tó trúgvur. 2. Tim. 2,13.

Hoyr hvat Søren Kirkegaard sigur um tað at boða náðina. Ongin líðandi fer óhjálpur frá honum, heldur ongin stúrin og troystarleysur. Heldur ikki nam nakar við faldin á kapp hansarauttan at verða grøddur. Men um ein so kom hálvfjerðsins-tjúgundu ferð til hansara at biðja um fyrigeving fyri ótrúskap sín, heldur tú at hann var vorðin móður av honum? Nei, fyrr skal himmalin troyttast av at bera stjórnum og blaka tær frá sær, enn at hann skuldi troyttast og ríkið tann angrandi syndaran frá sær.

Hvat skal ein slík boðan av Guds náði kalla fram hjá okkum? Fyri tað fyrsta skal hon vekja **angur**, tí bara tann sannleikin, sum eyðmýkir, byggir upp. Summi siga, at angurin kemur, áðrenn tú kanst ognatær náðina. Onnur siga, at bara náðin kann læra eitt menniskja, hvat sannur angur merkir. Tað umráðandi er, at vit koma á knøum, tí tað er ein ófrávikiligur sannleiki, at teim eyðmjúku veitir Gud náði.

Tað næsta, sum boðanin av náði skal ala fram hjá okkum, er, at vit gerast stríðsfús. At nýta orðið um fyrigeving sum ein kodka, er at vanæra Gud. Guds fyrigeving er markleys, men bara tann iðrandi, sum stríðist, finnur hvílu í trúnni á ta markleysu fyrigevingina.

„Trúfastur er tann, sum kallaði tykkum, og hann skal eisini gera tað.” Tað merkir, at vit hava frið at stríðast við dirvi. „Eru vit ótrúgvir, verður hann tó trúgvur.” Tað merkir, at tað altíð er ein framtíð við vón fyri tann, sum heldur út.

Jólahýrur

„Umberíð hvør annan og fyrigeið hvør øðrum, um onkur hevur okkurt at finnast at hjá hinum ...”

Fyri summi fólk eru jólini ikki ein glað tíð, men ein hugtyngjandi tíð. Í summum førum er orsøkin tann, at familjan hjá teimum er loyst upp av hjúnaskilnaði, so minnini eru tung at bera.

Í bókini „Ingen af Disse Sygdomme” greiða S. I. MacMillian og David Stern frá tí skaða, sum vit valda okkum sjálvum, tá ið vit bera agg til onkran og ikki vilja fyrigeva teimum. „Í somu løtu, eg fari at hata eitt fólk, gerist eg hansara trælur. Hann fær vald á mínum tonkum. Hann fær vald á mínum kenslum. Hann fær vald á dreymum mínum. Stresshormon fara áhaldandi sum bylgjur gjøgnum æðrar mínar og slíta kropp mín ... tann, sum eg hati, jagstrar meg, hvar enn eg fari.”

Sum nú, tá ið tín familja savnast til jóla, er har kanska onkur, sum tær ikki dámar ella ikki hevur fyrigivið. Um tað er so, minst so til, at Jesus kom í henda heim at elska tann ódámliga og at fyrigeva tí óverdiga. Orðið „náði” merkir „óuppiborin vælvild.” Og Kristus vil skola vreiði og beiskleika út úr hjarta tínum, um tú loyvir honum. Bið hesa bøn, um tað er onkur í tínari familju, sum tú ikki gleðir teg at hitta her á jólum: „Harri, eg má viðganga, at mær dámar ikki, og eg ræðist at vera saman við teimum. Hjálp mær at fyrigeva og vísa náði. Lat Kristi kærleika flóta gjøgnum meg hesi jólini. Í Jesu navni biði eg. Amen.”

Tú sigur kanska: „Men tey hava ikki uppiborið at fáa fyrigeving.” Íðan, tú hevur heldur ikki uppiborið Guds kærleika og fyrigeving. Jesus segði: „Elskið figgindar tykkara, gerið væl móti teimum, ið hata tykkum. Vælsignið tey, ið biðja ilt yvir tykkum, biðið fyri teimum, sum illkenna tykkum ... Eins og tit vilja, at menn skulu gera móti tykkum, tað skulu tit eisini somuleiðis gera móti teimum.” Luk. 6,27-28 & 31.

Tað er jólahýrur!

„...et Ord til Dagen”
Effie Campbell umsetti.

Sólarris og friður

Nú er ekki langt til jóla. Jólini koma á hvörjum ári, upp á gott og ónt. Fólkhafa nógvar ymiskar upplivingar og vónir fyrir jólini. Fyrir meg er það ein góð högtíð við ljósi og látri og hugnaligum familjusakomum. Fyrir önnur er það kanska ein tíð, har ósemjur ella einsemi og saknur styrkna meir enn nakrantíð. Það, sum er vist, er, at hetta er högtíðin, har vit minnst, at Jesus kom til jarðar. Og það er það, sum eg vil leggja dent á her í míni jólaheilsan, tí það er gott fyrir öll menniskju, at Jesus kom.

Lat meg vísa tær nøkur orð, sum Sakarias profetaraði yvir sínum nýfödda soni, doyparanum Jóhannesi. Hann sigur í Lukasi fyrsta kapitli: „Og tú við, lítla barnið, skalt verða nevndur profetur hins hægsta; tí at tú skalt ganga undan fyrir ásjón Harrans, at búa út vegir hans, at geva fólki hans kunni-leika um frelsu í fyrigeving synda teirra, fyrir Guds várs mildu miskunnar sakir, sum sólarris av høgum himni hefur vitjað okkum við, at lýsa fyrir teimum, sum sita í myrkri og skugga deyðans, at beina fótum várum inn á friðarleið.” (v. 76-79).

Er hetta ekki ein yndislig mynd av Jesusi? Ljosið úr himli kemur til okkara sum eitt sólarris, og úrslitið er, at myrkur og deyði mugu víkja fyrir frelsu, ljósi og friði. Það er sanniliga ein ómetalig gáva! Profeturin Malaki kallar Hann „rættvísisólin”, sum hefur heilsubót undir veingjum sínum (Mal. 4,2). Hetta er til tín. Bøn mín er, at tú hesi jólini skalt uppliva, at strálurnar frá sólarrisinum raka teg uppáttur meir, og at friðurin fyllir teg og sveipar seg um teg sum ongantíð áður. Tá stendur tú betur útgjörður at mæta einum nýggjum ári, og so kunnu vit standa saman at boða tey góðu tíðindini um Jesus til teirra í hesi verð, sum enn sita í myrkri og deyðans skugga.

Tú fært tey bestu ynski um eini sólmikil og friðsæl jól!

Effie Campbell umsetti.

Lat títt smíl broyta verðina, men lat ekki verðina broyta títt smíl.
– Gev einum fremmandum eitt av tínum smílum í dag. Það kundi borið á, at hetta er einasta sólstrálan hann sær í allan dag.

e.c. ums.

Miskunn

Av Harrans miskunn jørðin er full. Sálmur 33,5.

Ja, soleiðis er tað; men tað ræður um at fáa eygu síni opnað fyrri tí. Ikki er ein einasti blettur á jørðini, har fótaspor Jesu kærleika ikki síggjast. Hvørt mannalív fær Guds góðsku, um ikki synd forðar honum at koma hagar og sýna hana. Eru eygu tíni opin fyrri tí? Og manst tú til fulnar síggja, hvussu elskað(ur) tú ert?

Mong gloyma tey túsund tekinini um Guds miskunn fyrri einum ella øðrum smáluti, sum tykist teimum ótespiligur. Vit líta mangan at tí, sum okkum trýtur, og vit gloyma tí tað, vit hava. Vit líta at tí, sum onnur hava, og vit gloyma tað, sum Gud gav okkum, uttan at vit á nakran hátt krevja tað.

Høvdu vit fingið hjarta okkara opnari fyrri Guds kærleika í Jesusi Kristi, høvdu vit eisini verið takksamari fyrri tímiligu kor okkara. Men tað hjartað, sum ikki er gripið av Kristi kærleika, sær alla staðni í lívi sínum so nógv vónbrot og óvinskap. Gleð teg í Harranum, syng og elska hann, og tú varnast, hvussu Harrin dagliga stroyir yndisleika á lívsveg tín.

t. týddi.

Eina góðska og náði mær fylgja allar mínar lívsins dagar.

Sálmur (23,6).

Profetarnir í Gamla Testamenti høvdu eina serliga gávu at síggja inn í framtíðina. Hvørji jól og hvørjar páskir verða vit ríkað av tekstunum, har profetarnir sóu, at eitt barn skuldi verða borið í heim, og at Hann skuldi verða særður fyrri okkara misbrot. Tá ið vit líta at støðuni í Syria í dag, fara tankarnir til Jesaja 17,1: Sí, brátt er Dámaskus eingin borg (t.e. býur), men vorðin at toftum. (t.e. liggur í ruinum). *e.c. ums.*

SUNNUDAGSSKÚLIN

10. des.	Tekstur: Luk. 2,1–20	bíbliuorð: Luk. 2,11
17. des.	Tekstur: Matt. 2,1–15+19–23	bíbliuorð: Luk. 2,10

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Nr. 26

24. desember 2017

77. árg.

Vísdomur

*At telja várar dagar, tú okkum lærir, at vit mega
vísdom í hjartanum fáa! Sálmur 90, 12.*

Lív okkara rennur skjótt, og eldri vit gerast, skjótari tykjast dagarnir at renna. Brátt standa vit við vegendan, og tá verður ikki spurt, hvussu leingi vit livdu, og hvussu langt vit komu fram millum menniskju, og hvat tey søgdu um okkum.

Men spurt verður um, hvat vit blivu til djúpt inni í hjartanum – hvat vit eru, tá ið alt tað, sum lívið gav okkum á lívsvegi okkara, verður tikið frá okkum. Hvussu vit umsótu sjálva lívsins gávu, hitt æviga lívið, í hjarta okkara. Ápostulin var lukkuligur, tá ið hann kundi skriva: „Men av Guds náði eri eg tað, sum eg eri, og náði hansara móti mær hevur ikki verið til ónýtis.” (1. Kor.15,10).

Latum okkum tí telja dagar okkara, og lata tað vera gudsótta okkara at liva hvønn dag, har Harrin vil hava okkum. Hetta er vísdomur. Soleiðis sum hvør einstakur dagur verður livaður, gerast ár okkara. Hvør dagur er móðir morgindagsins, og hvør dagsins løta leggur í okkara lyndi ein dóm, sum vit bera alt lívið. Sum eitt menniskja sáar, skal tað eisini heysta.

Lat Jesus, sum okkum er vorðin vísdomur frá Gudi, bógva í hjørtum okkara, so at hann ígjøgnum sítt orð og sín anda kann læra okkum lívsins kynstur, so at vit við vegendan kunnu siga sum ápostulin: „Eg havi strítt hitt góða stríðið, havi fullrunnið skeiðið, havi varðveitt trúnnu.”

Barnið er vaksið!

Moses Hansen

„Tí at barn er okkum føtt, sonur okkum givin!” Jes. 9,6.

Sjálvt um eingin veit, um Barnið varð føtt 24. des., so er tað ein veruleiki, at Jesus, Guds sonur, varð føddur í Betlehem. Hetta hevði Mika profetur profeterað 800 ár, áðrenn tað hendi: „Tú, Betlehem Efrata, eina minst av Juda túsundum, frá tær skal tó koma hann, sum høvdingi skal vera yvir Ísrael; frá forðum er upphav hans, frá ævinleikans døgum.” Mika 5,1.

Tíverri eru tey flestu ikki komin longri enn til barnið í krubbuni. Og sum tað hevði verið syrgiligt, um Jesus eftir meir enn 2.000 árum enn seyg móðurmjólkina frá Mariu.

Men nógv er hent síðani tá. Jesus doyði á krossinum, har revsingin kom niður á Hann, so at vit kunnu fáa frið. Hann reis frá teimum deyðu og er í dag „Undur, Ráðgevi, veldigur Gud, ævinnar Faðir, Friðarhøvdingi”. Jes. 9,6. Jesus er Kongur konga og Hin Góði Hirðin. Lít á hin livandi Jesus og hvíl trygt í hansara ørmum.

Effie Campbell umsetti.

Dýrd hansara

Og orðið varð hold og tók búgv okkara millum, og vit skoðaðu dýrd hansara, dýrd, sum einborin sonur hevur frá faðir sínum, fulla av náði og sannleika.

Jóh.1,14.

Vit hava torført við at hugsa um komu Krists í heimin sum eitt menniskja, uttan í samband við líðing hansara. Hann mátti avnokta sjálvan seg, tá ið hann skuldi flyta úr dýrdini og higar til jarðar. **Men eg haldi, at tað hevur verið ein gleði fyri hann,** sum elskaði okkum menniskju so nógv, og sum longdist eftir felagsskapinum við okkum, at kunna taka búgv okkara millum. Á tann hátt kundi hann geva menniskjum, sum aldri høvdu kent skapara sín, eina rætta uppfatan av honum.

Tað vóru eini gleðiboð, sum einglarnir boðaðu hirðunum – og øllum menniskjum, sum høvdu livað skild frá Gudi, síðani tey vórðu rikin út úr Edens urtagarði. Tey kundu nú síggja dýrd hansara, ja síggja hann, sum hann er, og kundu nú gerast sameind við hann!

Men eingilin segði við hirðarnar: „Óttist ekki. Eg eri komin at boða tykkum eini stór gleðið, sum skulu verða fyrri alt fólkið. Tí at tykkum er í dag ein frelsari føddur, sum er Harrin Kristus í Dávids staði! Hann er Kristus, Harrin!”

Orðið gjørdist hold.

Kraftin í krossinum

Indiski kristni trúboðarin Sadhu Sundar Singh skrivar: „Latið okkum hyggja at teimum trimum krossunum á Golgata. Tann á mittasta krossinum **doyði fyrri syndina.**” Annar ránsmaðurin vendi um og bað Harran inniliga um at vera sær náðigur. Harrin hoyrði bøn hansara og segði: „Í dag skalt tú vera við mær í Paradís.” Hann **doyði frá syndini** og fekk lívið í Kristi. Hin ránsmaðurin **doyði í syndini.** Hóast hann var so nær lívsins harra, doyði hann í syndini uttan at verða frelstur.

Guds loyndarmál her í heiminum er ein krossur. Ikki ein tankakrossur, men ein krossur, sum ímyndar ein kærleika, sum ikki kann sammetast við nakað annað. Ein Gud, sum gav egna son sín – av berari náði og vælvild.

Paulus ápostul skrivaði: „Tí at væl er orð krossins dárskapur fyrri teimum, sum glatast, men fyrri okkum, sum verða frelst, er tað Guds kraft.”

Hvør er Gud uttan Harrin?

Ein smádrongur varð einaferð spurður: „Hvussu nógvir gudar eru til?” „Ein,” svaraði hann. „Hvussu kanst tú vita tað?” „Tað er bara pláss fyrri einum, tí hann fyllir himmalin og jørðina,” svaraði drongurin.

Eitt barn kann í óbúnaskapi siga eitt sannleiksorð, hóast tað ikki skilur alt. Men drongurin hevur jú rætt: Tað er jú bara rúm fyrri einum Gudi, og hann fyllir himmalin og jørðina.

Um tú ikki altíð merkir Gud so væl og heldur, at hann tykist fjarur, so kanst tú trúgva teimum mongu orðunum, sum siga, at vit trygt kunna leita til hansara. Hann kunnu vit biðja um frelsu og hjálp og stuðul ígjøgnum lívið.

Bíblían sigur: „Ja, hvør er Gud uttan Harrin? Hvør er ein klettur uttan vár Gud?”

Nýggjársaftan

Í dag er seinasti dagur í árinum, og Harrin vil læra teg at takka. Hann vil ikki bara læra teg hvønn dag at biðja um dagligt breyð, men eisini hvønn dag at takka, at tú fekst tað. Eisini í ár gav hann tær tað, sum tú skuldi nýta – tó vórðu máltíðirnar ikki líka stórar til øll; men ongin kundi vera sína máltíð fyri uttan.

Jesus fór einaferð fyri seg sjálvan at biðja og takka, og í bønini segði hann „allir teir, sum tú hevur givið mær, teir eru mínir.” Hevur tú takkað fyri tey, sum tú nevnrir tíni. Og hevur tú takkað tínum kæru?

Fekst tú ikki takkað teimum, meðan tey vóru á lívi, ljóðar tøkkin so undarluga tóm úti á kirkjugarðinum, har tey ikki hoyra teg longur.

Hevur tú takkað fyri tann gerning, sum tær varð litin til? Ella fyri góðu heilsu tína?

Jesus segði einaferð: „Faðir, eg takki tær, tí at tú hevur hoyrt meg!”

Og ta ferðina hevði Jesus ikki sæð bønina verða uppfylta enn. Hvussu mangar ferðir fekst tú ikki tað, sum tú baðst um í farna ári? Hevur tú takkað fyri tað? Og hevur tú takkað fyri, at allar bønirnar, sum tóktust ikki at vera uppfyltar, vórðu hoyrdar á ein betri hátt, enn tú væntaði?

Latið okkum takka Harranum, tí at góður hann er, og miskunn hans varir um allar ævir.

*Tøkk Gud fyri alt, sum hendi,
fyri gávur tú oss ber,
fyri tíð, sum er at enda,
fyri stundina, sum er!
Tøkk Gud fyri ljósa várið,
fyri myrka, kalda heyst,
fyri hvørt hitt gloymda tárið,
fyri hjartafrið og treyst.*

Sunnudagsblaðið

**ynskir øllum fólki okkara eini gleðilig jól
og eitt av Harranum signað nýggjår.**

heilsan Blaðstjórin.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74